

Sygn. akt VU 6164/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku C. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. z siedzibą w Z.

o rentę rodzinną

na skutek odwołania C. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. z siedzibą w Z.

z dnia 30 lipca 2014 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawcy C. B. prawo do renty rodzinnej poczynając od dnia 30 marca 2014 roku do dnia 31 stycznia 2017 roku.

Sygn. akt VU 6164/14

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 30 lipca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił C. B. prawa do renty rodzinnej.

C. B. złożył w dniu 29 sierpnia 2014 roku odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany i przyznanie mu prawa do renty rodzinnej.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

C. B. urodził się (...) 1975 roku. C. B. nieprzerwanie od dnia 1 listopada 1998 roku do dnia 31 stycznia 2017 roku jest uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z powodu schizofrenii paranoidalnej.

(dowód: decyzja z dnia 29 grudnia 1998 r. k. 15 akt ZUS, decyzja z dnia 8 stycznia 2011 r. k. 25 akt ZUS, decyzja z dnia 13 stycznia 2004 r. k. 31 akt ZUS, decyzja z dnia 17 lutego 2006 r. k. 36 akt ZUS, decyzja z dnia 7 marca 2008 r. k. 53 akt ZUS, decyzja z dnia 9 grudnia 2010 r. k. 60 akt ZUS, decyzja z dnia 22 grudnia 2011 r. k. 65 akt ZUS, decyzja z dnia 23 stycznia 2013 r. k. 68 akt ZUS, decyzja z dnia 18 lutego 2014 r. k. 74-75 akt ZUS)

C. B. w okresie od 1 września 1991 roku do 22 czerwca 1993 roku był uczniem (...) Szkoły Zawodowej oraz pracownikiem młodocianym w firmie Przedsiębiorstwo (...) w T.. Następnie od 1 września 1993 roku był uczniem technikum (...) w Ł., przy czym w okresach od:

- 1 września 1993 roku do 31 stycznia 1994 roku – semestru I,

- 1 lutego 1994 roku do 31 sierpnia 1994 roku – semestru II,

- 1 września 1994 roku do 31 stycznia 1995 roku – semestru III,

- 1 lutego 1995 roku do 31 sierpnia 1995 roku – semestru IV,

- 1 lutego 1996 roku do 31 sierpnia 1996 roku – semestru IV i

- 1 lutego 1997 roku do 31 sierpnia 1997 roku – semestru IV. Wnioskodawca zaliczył trzy semestry, trzykrotnie uczęszczał na semestr czwarty. Semestr czwarty nie został zaliczony, gdyż uzyskał oceny niedostateczne.

(dowód: oświadczenie z dnia 20 maja 2014 roku k. 20 akt ZUS plik II, zaświadczeni z dnia 7 stycznia 2015 roku k. 25 akt)

W dniu 30 kwietnia 2014 roku C. B. złożył wniosek o rentę rodzinną po zmarłym w dniu 30 marca 2014 roku ojcu – K. B.. W chwili śmierci ojciec wnioskodawcy był uprawniony do emerytury.

(dowód: wniosek o rentę rodzinną k. 1-4 akt ZUS plik II, odpis skrócony aktu zgonu k. 21 akt ZUS plik II, akt urodzenia – k. 34 akt ZUS plik II)

Orzeczeniem z dnia 17 czerwca 2014 roku Lekarz Orzecznik ZUS w oparciu o rozpoznane u wnioskodawcy schorzenie w postaci schizofrenii paranoidalnej uznał, że C. B. jest całkowicie niezdolny do pracy okresowo do 31 stycznia 2017 roku, a niezdolność istniała na dzień 1 kwietnia 2014 roku i nie powstała przed ukończeniem 16-go roku życia (tj. do (...) 1991 roku) lub w trakcie nauki w szkole w okresie od (...) 1991 roku do 22 czerwca 1993 roku.

(dowód: orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 17 czerwca 2014 roku k. 27 wraz z dokumentacją lekarską w aktach ZUS plik II)

W wyniku sprzeciwu wniesionego przez wnioskodawcę od powyższego orzeczenia sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 14 lipca 2014 roku w oparciu o rozpoznane u wnioskodawcy schorzenie w postaci schizofrenii paranoidalnej uznała, iż jest on całkowicie niezdolny do pracy do 31 stycznia 2017 roku. W opinii Komisji lekarskiej ZUS całkowita niezdolność do pracy wnioskodawcy powstała po 17 stycznia 1997 roku.

(dowód: orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 14 lipca 2014 roku k. 30 akt ZUS plik II wraz z dokumentacją lekarską, sprzeciw od orzeczenie lekarza Orzecznika ZUS k. 12 w aktach dokumentacji medycznej ZUS)

Wnioskodawca leczenie psychiatryczne rozpoczął w dniu 4 grudnia 1995 roku. Od początku opisywane są jego dziwaczne zachowania, beczynność. Od początku stosowane jest leczenie przeciw psychotyczne. Analiza całości obrazu chorobowego z tamtego okresu pozwala sądzić, że już wtedy występowała u wnioskodawcy choroba psychiczna, której nasilenie tak znacznie zaburzało jego funkcjonowanie, że uniemożliwiało mu pełnienie ról społecznych w tym świadczenie pracy i czyniło go niezdolnym do samodzielnej egzystencji. Wnioskodawca z powodu schorzenia psychiatrycznego (schizofrenii paranoidalnej) od początku leczenia psychiatrycznego był całkowicie niezdolny tj. od 4 grudnia 1995 roku. Całkowita niezdolność do pracy wnioskodawcy z powodu schizofrenii paranoidalnej utrzymuje się nieprzerwanie do chwili obecnej. Schorzenie to czyni jego całkowicie niezdolnym do jakiegokolwiek pracy oraz niezdolnym do samodzielnej egzystencji na okres do 31 stycznia 2017 roku.

(dowód: opinia pisemna główna łączna biegłej psychiatry A. R. (1) i biegłej psycholog J. Ś. k. 12-13verte, opinia uzupełniająca biegłej psychiatry A. R. k. 41-41verte)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 65 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity – 26 sierpnia 2009r. Dz. U nr 153, poz. 1227 ze zm.) renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń.

C. B. jako syn zmarłego K. B., który w chwili śmierci pobierał emeryturę, należy do kręgu osób uprawnionych do renty rodzinnej wymienionych w art. 67 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione **mają prawo do renty rodzinnej** w myśl art. 68 ust 1 ustawy:

1) do ukończenia 16 lat;

2) do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia, albo

3) bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca w chwili śmierci ojca ukończył już 25 lat. A zatem aby uzyskać prawo do renty rodzinnej musiał wykazać, że stał się całkowicie niezdolny do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolny do pracy do ukończenia 16 lat (czyli do (...) 1991 roku.) lub do ukończenia nauki w szkole (czyli do 31 sierpnia 1997r.)

Całkowita niezdolność do pracy występuje, gdy ubezpieczony utracił zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 2), z tym iż zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody w orzeczeniu całkowitej niezdolności do pracy (art. 13 ust. 4).

W świetle wskazanych przepisów całkowicie niezdolną do pracy jest zatem osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy na normalnym rynku pracy.

W przedmiotowej sprawie w celu ustalenia, czy i od kiedy pełnoletni wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy, Sąd dopuścił dowód z opinii łącznej biegłego psychologa J. Ś. oraz psychiatry A. R. (1) - biegłych właściwych ze względu na występujące u niego schorzenia. Głównym schorzeniem wnioskodawcy jest bowiem schorzenie o podłożu psychiatrycznym- schizofrenia paranoidalna i to ono determinuje stan jego zdrowia.

Biegła psycholog J. Ś. oraz psychiatra A. R. (1) ustaliły, że wnioskodawca leczenie psychiatryczne rozpoczął w dniu 4 grudnia 1995 roku, ale od początku choroba psychiczna miała bardzo duże nasilenie, znacznie zaburzała jego funkcjonowanie i uniemożliwiała mu pełnienie ról społecznych, w tym świadczenie pracy, wymagała leczenia przeciwpsychotycznego, co w konsekwencji czyniło go od początku jej zdiagnozowania nie tylko całkowicie niezdolnym do pracy, ale co więcej niezdolnym do samodzielnej egzystencji. Do takiego wniosku biegłe doszły po przeprowadzeniu analizy całości obrazu chorobowego wnioskodawcy z tego okresu, w tym w oparciu o dokumenty z prywatnego gabinetu lekarskiego dr. J. S. od 4 grudnia 1995 roku, wynik badania psychologicznego z dnia 17 sierpnia 1998 roku z gabinetu psychologicznego, wynik badania poborowego z dnia 19 sierpnia 1998 roku, zaświadczenie o stanie zdrowia z WAM Katedry i Kliniki (...) w Ł. z dnia 23 listopada 1998 roku, opinię specjalistyczną lekarza konsultanta ZUS z dnia 11 grudnia 1998 roku, zaświadczenia o stanie zdrowia z dnia 5 grudnia 2003 roku, 8 stycznia 2014 roku i 27 maja

2014 roku. Potwierdzeniem tego ustalenia, był również zebrany wywiad od matki wnioskodawcy oraz fakt, iż nie był w stanie ukończyć nauki w (...).

W ocenie biegłych ustalona przez ZUS na dzień 17 stycznia 1997 roku data powstania choroby psychicznej i zaistnienia dopiero od tego momentu niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji była nieprawidłowa. Biegłe podniosły, że z dokumentacji medycznej wynika, że już od momentu podjęcia przez skarżącego leczenia psychiatrycznego w 1995r. istniały u niego znaczne zaburzenia aktywności, zaburzenia treści i toku myślenia, braku zainteresowania sprawami bieżącymi. Świadczy o tym zapis z pierwszej wizyty u lekarza psychiatry: „pacjent zachowuje się dziwnie, robi dziwne miny, w domu bezczynny, godzinami patrzy w sufit, rozgląda się po domu, nic nie robi, czasami monologuje”. Zapis ten wskazuje, że już w dacie pierwszej wizyty u lekarza psychiatry u wnioskodawcy występowały objawy chorobowe (psychotyczne) o znacznym nasileniu powodującym całkowitą niezdolność do pracy.

Z kolei biorąc pod uwagę wywiad od matki, biegłe z bardzo dużą dozą prawdopodobieństwa wskazały, że objawy prodromalne istniały nawet przed datą pierwszej wizyty u psychiatry. Biegłe zwróciły uwagę, że podobny wniosek zawiera opinia specjalistyczna lekarza konsultanta ZUS z dnia 11 grudnia 1998 roku, który odnotował u wnioskodawcy „zespół paranoidalny, proces psychotyczny od +/- 1994 roku”.

Dodatkowym argumentem przemawiającym za powstaniem całkowitej niezdolności do pracy u wnioskodawcy w 1995r. jest zaświadczenie z (...) w Ł. z dnia 27 października 2014 roku, z którego treści wynika, że wnioskodawca był uczniem technikum dla dorosłych od 1 września 1993 roku do 31 sierpnia 1997 roku i nie był już w stanie zaliczyć semestru IV, który rozpoczął się z dniem 1 lutego 1995 roku z powodu zaistnienia choroby psychicznej. Semestr ten wnioskodawca powtarzał trzykrotnie i bezskutecznie.

Sąd dzieląc w pełni opinie biegłych psychologa i psychiatry stwierdził, że stopień zaawansowania występujących u wnioskodawcy schorzeń natury psychiatrycznej skutkuje jego całkowitą niezdolnością do pracy, całkowita niezdolność do pracy istnieje od 4 grudnia 1995 roku i trwa nieprzerwanie do chwili obecnej. Aktualny stan zdrowia uniemożliwia mu bowiem wykonywanie jakiegokolwiek pracy. Również czasokres niezdolności do pracy wnioskodawcy Sąd ustalił w oparciu o opinię biegłej A. R. na okres do 31 stycznia 2017 roku.

Za bezzasadny Sąd uznał zarzut organu rentowego, że całkowita niezdolność do pracy wnioskodawcy stwierdzona przez biegłą powstała w okresie, kiedy nie uczęszczał on już do szkoły. Organ rentowy zapomina, że skarżący po ukończeniu szkoły zawodowej w 22 czerwca 1993r., kontynuował naukę - jak wynika z zaświadczenia z dnia 7 stycznia 2015 roku - w (...) - od dnia 1 września 1993 roku do dnia 31 sierpnia 1997 roku. Tym samym całkowita niezdolność do pracy skarżącego, której początek datuje się na dzień 4 grudnia 1995 roku powstała w okresie jego nauki w szkole.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 129 ustęp 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przyznał wnioskodawcy prawo do renty rodzinnej od daty śmierci ojca, gdyż w tej dacie spełnił on wszystkie warunki, od których zależało to prawo.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.